

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.529/2018/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Molnár István ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kecskés Ákos ügyvéd által képviselt I. r. és a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt II. r. alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. május hó 23. napján kelt 13.P.20.610/2016/116. számú ítélete ellen a felperes részéről 119. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, míg az I. r. alperes részéről Pf.II.20.529/2018/3. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**:

A II. r. alperest arra kötelezi, hogy az I. r. alperes nevén vezetett **(értékpapírszámla száma)**. szám alatt nyitott értékpapír-számlán és a kapcsolt **(bankszámlaszám)**. számú bankszámlán elhelyezett, a Szegedi Törvényszék 13.P.20.610/2016/6. számú ideiglenes intézkedésével zárolt összegből és annak teljes hozamából a lejáratkor az I. r. alperesnek fizessen ki 11 085 027 (tizenegymilliónyolcvanötezer-huszonhét) Ft-ot, míg a fennmaradó összeget a felperesnek fizesse ki az általa megjelölt módon.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül adja ki a felperesnek a különvagyonát képező

1. Electrolux hűtőszekrényt	15 000 (tizenötezer) Ft;
2. Saját készítésű digitális festményt (150 x 180 cm) kerettel	40 000 (negyvenezer) Ft;
4. Úszó érmekeket	(értékmegjelölés nélkül);

Összesen:	55 000 (ötvenötezer) Ft
------------------	--------------------------------

értékben, továbbá az alábbi gyermekbútorokat:

1. CILEK típusú 90 x 200 cm-es ágyat;
2. CILEK típusú 1 db éjjeliszekrényt;
3. CILEK típusú 1 db ruhásszekrényt (3 ajtós);
4. CILEK típusú 1 db bőrbetétes íróasztalt;
5. CILEK típusú 1 db álló könyvespolcot;
6. CILEK típusú 1 db farmerkárpos fotelt;
7. IKEA emeletes gyermekágyat;
8. IKEA cikk-cakk polcot;
9. IKEA lebegő polcot

Összesen:	000 (ötszázezer) Ft
------------------	----------------------------

értékben.

Mellőzi annak megállapítását, hogy a feljegyzett eljárási illetékből 750 000 (hétszázötvenezer) Ft az állam terhén marad, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 750 000 (hétszázötvenezer) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 400 000 (négy százezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési, illetve csatlakozó fellebbezési eljárási illetékből a felperes 1 781 479 (egymillió-hétszáznyolcvanegy ezer-négy százhetvenkilenc) Ft-ot, míg az I. r. alperes 190 480 (százkilencvenezer-négy száznyolcvan) Ft-ot köteles megfizetni a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. r. alperes (a továbbiakban: felek) 1996. szeptemberétől élettársi kapcsolatban éltek, majd 2006. június 17. napján házasságot kötöttek. Kapcsolatukból **(gyerekek születési dátuma, gyerekek neve)** nevű gyermekeik születtek. Életközösségüket 2015. január elején megszakították, majd házasságukat a **(település 1. neve)** Járásbíróság a 2015. július 2. napján kelt 8.P.20.047/2015/4. számú ítéletével felbontotta.

Az utolsó közös lakásuk az I. r. alperes különvagyonát képező **(település 1. neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlanban volt, amelyen az életközösség fennállása alatt értéknövelő beruházásokat végeztek, azok eredményeként az ingatlan forgalmi értéke 14 000 000 Ft-tal nőtt. Az ingatlanból a felperes a gyermekekkel együtt elköltözött, lakhatását a **(település 2. neve, ingatlan 2. címe)** szám alatti saját tulajdonú ingatlanban oldotta meg.

A házassági életközösség fennállása alatt vásárolták a felek a közös tulajdonukat képező **(gpmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Volvo típusú személyautót, amely az életközösség megszakadásakor 5 230 000 Ft forgalmi értéket képviselt. A különválást követően a gépjármű az I. r. alperes birtokában maradt, aki azon az általános műszaki színvonalát emelő javítási, karbantartási munkálatokat végeztetett kb. 3 millió Ft értékben. Ezek eredményeként a gépjármű forgalmi értéke 475 000 Ft-tal emelkedett.

A fenti gépkocsin túl a felek az életközösség megszakadásakor 3 177 500 Ft értékű közös vagyoni ingósággal rendelkeztek, amelyek nagyjából - a gyermekek által használt bútorokkal együtt - az I. r. alperes birtokában maradtak.

A házassági együttélés tartama alatt a felperes édesanyjától és nagyanyjától lakásingatlanokat örökölt, amelyeket értékesített, az ebből származó összesen 9 852 000 Ft különvagyonát az I. r. alperessel közösen kezelt bankszámlára utalta. Az életközösség megszakadását követően a felperes

a közös számlán elhelyezett összegből két részletben - 2015. január 12-én és január 26-án - összesen 5 300 000 Ft-ot felvett, azt saját céljaira használta.

Mindkét fél üzletrész-tulajdonos az általuk közösen létrehozott **(W.) Kft**-ben. A felperes a fenti különvagyonából 6 200 000 Ft tagi kölcsönt nyújtott a kft.-nek, amelyet utóbb a gazdasági társaság a felperes saját számlájára visszautalt. A felperes az I. r. alperessel közös bankszámláról 2015. január 19-én 20 237 977 Ft-ot felvett, azt ingatlan vásárlására fordította.

Az I. r. alperes 2014. október 13. napján **(értékpapírszámla száma)** számon stabilitás megtakarítási számlát (SMSZ számla) nyitott a II. r. alperesnél, az ehhez kapcsolt értékpapírszámlán a II. r. alperes az életközösség megszűnésénél 103 045 000 Ft névértékű értékpapírt tartott nyilván. Az elsőfokú bíróság a számlán levő érték $\frac{1}{2}$ részére biztosítási intézkedésként zárlatot rendelt el 54 322 000 Ft erejéig. Az I. r. alperes a zárlattal nem érintett 54 641 055 Ft összeget az SMSZ értékpapírszámláról 2016. december 27-én felvette. A számla lejáratási időpontja 2009. február 3. napja.

A felperes és az I. r. alperes jogi képviselőik közreműködésével 2015. március 6. napján megállapodtak a gyermekeik feletti szülői felügyeleti jog viseléséről, a házastársi közös lakás használatáról, részlegesen rendezték továbbá a házastársi vagyontársaság megszűnésére figyelemmel a vagyontársaságból eredő igényeket, megállapítva egyes vagyoni elemekről azok külön- illetve közös vagyoni jellegét azzal, hogy az egymás közötti elszámolásról a későbbiekben állapodnak meg. A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodásban egyebek között rögzítették, hogy a **(település 1. neve, ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan az I. r. alperes különvagyont képezi, annak kizárólagos használója az I. r. alperes marad, a felperes az ingatlanból véglegesen, a visszatérés szándéka nélkül elköltözött, elhelyezéséről saját maga gondoskodott, lakáshasználati jog ellenértékére igényt nem tart, az ingatlanra a házastársi közös vagyontól finanszírozott beruházásokról a későbbiekben számolnak el egymással (4. pont).

Az 5. pont szerint az I. r. alperes különvagyoni ingatlanát 52 000 000 Ft vételáron értékesítette, ebből az összegből 20 000 000 Ft-ot a felperes rendelkezésére bocsátott, aki ezt az összeget a saját és gyermekei lakáskérdésének rendezése céljából teljes egészében felhasználta egy szegedi lakásingatlan megvásárlásához, míg a vételárból további 20 000 000 Ft az I. r. alperes 7 500 000 Ft pedig a felek közös rendelkezése alá került.

Az okirat 6. pontjában rögzítésre került, hogy a házassági vagyontársasághoz tartozik a II. r. alperes szegedi fiókjánál nyitott összevont értékpapírszámlán 2019. február 3. napjáig lekötött, 103 045 000 Ft névértékű értékpapír, amely a feleket egymás között fele-fele arányban illeti.

A felperes keresetében kérte a házastársi közös vagyont megosztását. Igényt tartott a közös vagyoni ingóságok természetbeni megosztására azzal, hogy a tulajdonába kérte adni a 3., 16., 26., 30., 32., 33., 34, 35., 37., 38. és 40. tétel alatti vagyontárgyakat 1 207 000 Ft értékben. Állította, hogy a 2., és 3. tétel alatti digitális festményt és fotót maga készítette, míg a 4. tétel alatti sporttermeket eredményeire tekintettel szerezte, ezek a különvagyont képezik, így az I. r. alperest ezek kiadására, míg az ingóságok megosztása tekintetében értékkiegyenlítés megfizetésére kérte kötelezni. A Volvo típusú gépjárművet az I. r. alperes tulajdonába kérte adni a forgalmi érték elszámolása mellett. A gépjármű használati díjaként 2015. január 1-től 2017. december 31. napjáig 4 500 000 Ft, 2018. január 1-től február 28. napjáig terjedően pedig 250 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest. Nem vitatta, hogy az utolsó közös lakásuk az I. r. alperes különvagyont képezi, a közös vagyont terhére az ingatlanon végzett beruházások értéknövelő hatását 14 000 000 Ft-ban, ebből a rá jutó részt 7 000 000 Ft-ban határozta meg, amelynek megtérítésére ugyancsak igényt tartott. Az

SMSZ számlán levő érték tekintetében kérte megállapítani, hogy annak ½-e az ő tulajdonát képezi és kérte a II. r. alperes kötelezését arra, hogy lejáratkor a számlán levő összeget az általa megadott bankszámlára utalja át. Kérte a gyermekek vagyonát képező ingóságok kiadására, vagy azok értéke megfizetésére kötelezni az I. r. alperest.

Az I. r. alperes ellenkérelmében nem ellenezte a házastársi közös vagyon megosztását, azt az általa megjelölt módon és értékek figyelembe vételével kérte. Nem vitatta, hogy az utolsó közös lakáson a közös vagyon terhére közös beruházásokat végeztek, nem ellenezte annak elszámolását. Kérte elutasítani a gépjármű használati díja iránti igényt, kiemelve, hogy azt nemcsak üzleti, hanem családi célokra is használták, így az nem tekinthető hasznot hajtó vagyontárgynak. Kérte, hogy a bíróság a 12., 43., 52., 57., 58. és 59. tételszám alatti ingóságokat adja a felperes tulajdonába, az összes többi közös vagyoni ingóságot pedig az ő tulajdonába, figyelemmel arra, hogy az ingatlan berendezésére stílusában egységet mutató felszerelési, berendezési tárgyakkal került sor, így a természetbeni megosztással az egységes képet mutató berendezés kerülne megbontásra. Nem vitatta, hogy az SMSZ számlán elhelyezett megtakarítás a házastársi közös vagyon részét képezi. Kérte ugyanakkor a felperes terhére elszámolni a megállapodás alapján általa felvett 20 237 977 Ft-ot, ezen felül további 3 000 000 Ft-ot és 2 300 000 Ft-ot, mindösszesen 25 537 977 Ft-ot, miután azt a különvagyonából, de nem a megtérítés lemondásának szándékával juttatta a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság a 13.P.20.610/2016/50. számú részítéletével megállapította, hogy az SMSZ számlán elhelyezett államkötvények ½ része és azok hozama a felperes tulajdonát képezi házastársi közszerzés jogcímén. A 116. számú ítéletével a felperes és az I. r. alperes házastársi közös vagyonát megosztotta, a felperes tulajdonába 235 000 Ft, míg az I. r. alperes tulajdonába 8 177 500 Ft értékű ingóságot adott. Kötelezte a II. r. alperest, hogy az I. r. alperes nevén vezetett **(értékpapírszámla száma)**. szám alatt nyitott értékpapírszámlán és a kapcsolt **(bankszámlaszám)**. számú bankszámlán elhelyezett érték ½ részét és annak a 2016. április 22. napjától a szerződés lejártáig esedékes hozama ½ részét fizesse ki a felperesnek az általa megjelölt módon akként, hogy a felperesnek járó részből vonjon le és utaljon ki az I. r. alperesnek 9 437 027 Ft-ot és a fennmaradó hozamot. Kötelezte az I. r. alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül adja ki a felperesnek a 16. tételszám alatti Kettler elliptikus edzőgépet. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A feljegyzett eljárási illetékből az I. r. alperest 750 000 Ft megfizetésére kötelezte azzal, hogy a további 750 000 Ft illetéket az állam viseli. Az előlegezett 379 998 Ft költségből a felperest és az I. r. alperest személyenként 189 999 Ft megfizetésére kötelezte és megállapította, hogy a peres felek a perrel kapcsolatos egyéb költségeiket maguk viselik.

Határozatának indokolása szerint a 2015. március 6. napján kelt Megállapodás elnevezésű okirat tartalma, továbbá a felperes korábbi jogi képviselője, **(ügyvéd neve)** tanúvallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a „Megállapodás” nem felel meg a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:57. § (2) bekezdésében rögzített házastársi közös vagyont megosztó szerződésnek, az kizárólag a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 196. § (1) bekezdés b) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokirat, amit ugyanakkor a vagyonmegosztás során kiindulópontnak tekintett. A peres felek által is elfogadott ingatlanforgalmi, illetve műszaki szakértői vélemény alapján az I. r. alperes különvagyonát képező ingatlanon a házastársi közös vagyon terhére végzett beruházások értéknövelő hatását 14 000 000 Ft-ban, ebből a felperes javára figyelembe vehető összeget 7 000 000 Ft-ban határozta meg.

A megállapodás 5. pontjában foglalt, a felperes rendelkezésére bocsátott 20 000 000 Ft-ot illetően megállapította, az az I. r. alperes különvagyonából került a felpereshez, az I. r. alperes nem tett olyan nyilatkozatot, amellyel azt a közös vagyonba utalta volna, az 5. pont kifejezetten tartalmazza is annak különvagyoni jellegét, ezért alappal tarthat igényt az I. r. alperes annak elszámolására. Nem fogadta el a felperesnek azt az állítását, miszerint a fenti összeget lakáshasználati jog ellenértéke

jogcímén kapta. Értékelte e körben, hogy az ingatlan egészének forgalmi értékét a szakértő 30 000 000 Ft-ban határozta meg, továbbá hogy a megállapodás 4. pontjában rögzített nyilatkozatával a felperes kijelentette, miszerint lakáshasználati jog ellenértékére nem tart igényt. A megállapodás tartalmából az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a felek a 20 000 000 Ft-ot a teljes körű elszámolás során kívánták figyelembe venni. Megállapította, hogy a 20 000 000 Ft átutalásakor a felperes további 237 977 Ft-ot vett fel, az a tőkeösszeg kamata volt, azaz az I. r. alperesi különvagyon haszna, ami a Ptk. 4:38 § (2) bekezdése alapján közös vagyon, így az a volt házastársakat egyenlő arányban illeti (118 989 Ft/fő).

Osztotta a felperes álláspontját az 5 300 000 Ft átutalását illetően, elfogadva, hogy az édesanyjától, illetve nagyanyjától örökölt ingatlanok értékesítéséből befolyt 9 852 000 Ft az I. r. alperessel közös bankszámlán került elhelyezésre, így onnan az 5 300 000 Ft átutalása a különvagyonával való rendelkezési jog gyakorlása körébe esett. Nem fogadta el e tekintetben az I. r. alperes védekezését, nevezetesen, hogy a felperes a (W.) Kft.-nek nyújtott 6 200 000 Ft tagi kölcsön címén utalta át a fenti összeget, kiemelte, a kft. vagyonának elszámolása a per tárgyát nem képezi.

A közös vagyonhoz tartozó ingóságok forgalmi értékét tárgyszakértő, illetve gépjármű forgalmi szakértő bevonásával tisztázta, megállapításait elfogadta. Ennek megfelelően a 2. tételszám alatti Volvo típusú személygépkocsi forgalmi értékét 5 230 000 Ft-ban jelölte meg, figyelmen kívül hagyta az I. r. alperes által az életközösség megszakadását követően a gépjármű fenntartását, illetve forgalmi értéke növelését célzó beruházásokat, és a gépjárművet

az I. r. alperes tulajdonába adva a felperesnek e tekintetben járó megváltási árat 2 615 000 Ft-ban határozta meg. Elutasította a felperes használati díj iránti igényét, elfogadta az I. r. alperes érvelését, miszerint a gépjármű elsősorban családi használatra szolgált, nem hasznot hajtó dolog volt, azaz nem jövedelemszerzés céljára használták, emellett értékelte, hogy a különélést követően a felperes a gépjárművel kapcsolatos kiadásokat, költségeket sem viselte.

Az elsőfokú bíróság mellőzte az ingóvagyonmérlegből a 4. és 5. tétel alatti ingóságokat azok természetbeni megosztására tekintettel, továbbá az 1, 2. és 3. tétel alattiakat, miután azok a felperes különvagyont képezték. Nem rendelkezett továbbá a felperes és a gyermekek különvagyonaként megjelölt ingóságok birtokba adásáról. A felperes tulajdonába kizárólag a már birtokában levő 3. és 26. tétel alatti ingóságokat, valamint a 16. tétel alatti edzőgépet adta, míg 3 147 500 Ft értékű ingóságot az I. r. alperesnek juttatott azzal az indokkal, hogy a lakás egységes képének megőrzése érdekében indokolt, hogy az I. r. alperes tulajdonába kerüljenek az életközösség megszakadása óta egyébként kizárólag általa használt vagyontárgyak. Utalt arra, a felperes a saját tulajdonú ingatlanát utóbb berendezte, így okszerűtlen lenne a vitatott vagyontárgyakat a tulajdonába adni. A személyautó nélkül a peres felek ingóvagyonának értékét 3 177 500 Ft-ban, ebből az egy főre jutó vagyonrészt 1 588 750 Ft-ban, amelyből a felperesnek járó értékkiegyenlítést 1 353 750 Ft-ban határozta meg.

Az SMSZ számlán elhelyezett megtakarítást a volt házastársak egyenlő arányú közös tulajdonának tekintette azzal, hogy az I. r. alperes 2016. december 27-én az öt megillető értékről annak felvétele útján rendelkezett, így a zárlattal biztosított vagyonrész a felperest illeti. A Ptk. 4:42 § (3) és 5:75. §-a értelmében a számla fenntartásával kapcsolatos költségeket közös tehernek minősítette, így a II. r. alperes által kimutatott és az I. r. alperes külön számlájáról levont 578 577 Ft $\frac{1}{2}$ -e, azaz 289 288 Ft felperes terhére történő elszámolását ítélte indokoltnak. Hangsúlyozta, a számla hozama is egyenlő arányban illeti a peres feleket a számla megszűnésének időpontjáig.

A felek közötti teljes körű elszámolás keretében megállapította, hogy az ingó vagyon teljes értéke 8 412 500 Ft, ebből az egy főre jutó vagyonrész értéke 4 206 250 Ft, így a felperes tulajdonába adott 235 000 Ft értékű ingóságra tekintettel az I. r. alperes 3 971 250 Ft értékkiegyenlítés megfizetésével tartozik, amelyen felül az ingatlanon végzett értéknövelő beruházásokból 7 000 000 Ft, mindösszesen 10 971 250 Ft megtérítésére köteles.

A felperes terhére számolta el az I. r. alperes különvagyonából részére juttatott 20 000 000 Ft-ot, továbbá az általa kamatként felvett 237 977 Ft $\frac{1}{2}$ részeként 118 989 Ft-ot, valamint az I. r. alperes által kiegyenlített számlavezetési díj $\frac{1}{2}$ részét, azaz 289 288 Ft-ot, így a fenti összegek egymásba történő beszámításának eredményeként a felperes által az I. r. alperes részére fizetendő értékkiegyenlítést 9 437 027 Ft-ban határozta meg. Erre figyelemmel akként rendelkezett, hogy az SMSZ számla megszűnésekor a II. r. alperes 9 437 027 Ft-ot az I. r. alperes részére köteles átutalni, míg a fennmaradó tőke és nyereség a felperest illeti azzal, hogy a lejáratig esedékes hozamra a felperes és az I. r. alperes egyenlő arányban jogosult.

A felperes által előterjesztett kereset alapján az eljárás pertárgyértékét 59 052 572 Ft-ban határozta meg, a felek pernyertességét-pervesztességét egyenlő arányúnak tekintette, ezért akként rendelkezett, hogy a peres eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik. A felperes részére engedélyezett költségkedvezményre tekintettel az I. r. alperest kötelezte a feljegyzett eljárási illeték $\frac{1}{2}$ részének megfizetésére azzal, hogy a további eljárási illetéket az állam viseli, míg az állam által előlegezett költséget a peres felekre egyenlő arányban terhelte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel, az I. r. alperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását oly módon, hogy a bíróság mellőzze a II. r. alperes kötelezését az értékpapír számláról 9 437 027 Ft és a fennmaradó hozam $\frac{1}{2}$ része I. r. alperes részére történő kifizetésére. Igényt tartott a keresetében megjelölt közös vagyoni ingóságokra, kiegészítve azt a 31. tételszám alatti előszobafallal, a hozzá tartozó kispaddal és tároló szekrénnel (értéke: 85 000 Ft). Kérte mellőzni a 20 000 000 Ft és hozama I. r. alperes javára történő elszámolását, ezáltal a teljes körű elszámolás eredményeként az I. r. alperest 12 007 462 Ft megfizetésére kérte kötelezni. Kérte az I. r. alperes kötelezését az 1., 2. és 4. tétel alatti különvagyonai ingóságai, továbbá a gyermekek tulajdonát képező 1-9. tétel alatt felsorolt vagyontárgyak kiadására, vagy pedig ezek ellenértéke megfizetésére. Igényt tartott költségei megtérítésére.

Fellebbezési érvelése szerint a peres felek között létrejött „Megállapodás” elnevezésű okirat a szerződés alaki és tartalmi kellékeinek maradéktalanul megfelel, az a felek vagyonmegosztásra vonatkozó konszenzusát tartalmazza, erre tekintettel tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a peres felek között a szerződés nem jött létre, ennek megállapításával a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátain túlterjeszkedett. Álláspontja szerint ugyanakkor a házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó szerződés nem teljeskörű, a Ptk. 4:57 § (3) bekezdése alapján pedig nincs akadálya a rendezetlenül maradt vagyoni igények utólagos rendezésének. Érvelése szerint téves az az ítéleti megállapítás, miszerint a 20 000 000 Ft-ot mintegy előlegként kapta a közös vagyon megosztásából eredő igénye kielégítéseként. Hangsúlyozta, a 20 000 000 Ft-ot a saját és a gyermekek lakhatásának megoldására használta fel, ezáltal vált lehetővé az I. r. alperes számára az utolsó közös lakás kizárólagos használata. Állította, nem kívánt a volt közös lakás használatáról ellentételezés nélkül lemondani, a konkrét jogcím megjelölése hiányában a 20 000 000 Ft átadása értékelhető akként, hogy azt létfenntartásra, azaz lakhatásának biztosítására kapta, s mint ilyen, a Ptk. 6:581 §-a értelmében jogalap nélküli gazdagodás címén nem követelhető vissza. Kiemelte, a juttatást nyújtó I. r. alperes azzal, hogy a gyermekei elhelyezéséről gondoskodott, erkölcsi kötelezettségét teljesítette, erre az öröklés útján szerzett különvagyonát használta fel, így annak elszámolására ez okból sem kerülhet sor.

Álláspontja szerint tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az SMSZ számlán elhelyezett összegről is, a zárolt összeget ugyanis pontosan, számszerűen meg kellett volna határoznia oly módon, hogy azt a teljes hozammal együtt a II. r. alperes az ő részére fizesse ki a lejárat időpontjában. Kiemelte, az I. r. alperes - a szerződést megszegve - 2016. év végén a számlán levő nem zárolt összeget

felvette, így csak az őt (a felperest) megillető zárolt összeg maradt a számlán, következésképp annak hozama is őt illeti. Utalt arra, az I. r. alperes magatartása miatt keletkezett hozamcsökkenés részben sem hárítható át rá, azt teljes egészében az I. r. alperes köteles viselni.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, miszerint a Ptk. 5:84. § (1) bekezdése szerint a közös vagyoni ingóságokat elsősorban természetben kell megosztani. Állította, a tulajdonába adni kért ingóságok nem tekinthetők az ingatlan tartozékainak, azok nem bontják meg az ingatlan egységes berendezését, miután az általa kért megosztás eredményeként az I. r. alperes a hálószooba és a konyha teljes bútorzatát megkapja, míg a kiadandó bútorok az ingatlan más helyiségeiben találhatók. Sérelmezte, hogy az elsőfokú

bíróság elutasította a különvagyoni, illetve a gyermekek tulajdonát képező ingóságok kiadására vonatkozó igényét, az I. r. alperes ugyanis ezek egyikét sem adta a birtokába. Kiemelte, a 31. tétel alatt megjelölt ingóságok szorosan összetartoznak a 30. tétel alattival, ezért azt 85 000 Ft értéken kérte a keresetben megjelölt ingóságokon felül a tulajdonába adni.

Fenntartotta igényét a gépjármű használati díját illetően, hangsúlyozva, hogy azt az I. r. alperes jelenleg is az általa működtetett gazdasági társaságok céljai érdekében használja, annak költségei korábban a (W.) Kft. kiadásai között kerültek elszámolásra.

Álláspontja szerint az I. r. alperes a perre okot adott, hiszen vitatta részben az ingatlanon végzett beruházások közös vagyoni jellegét, a közös ingóságok szerzését, továbbá az SMSZ számlán elhelyezett megtakarítás közös vagyoni jellegét is, így a házastársi közös vagyon megosztása iránti igényét csak perben érvényesíthette. Véleménye szerint túlnyomórészt pernyertes lett, ezért az I. r. alperes köteles a perrel kapcsolatban felmerült költségei megtérítésére.

Az I. r. alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az SMSZ számláról a lejáratkor kifizetendő összegből levonásba helyezendő és a II. r. alperes által részére kifizetendő összeget 14 737 027 Ft-ra kérte felemelni. Kérte mellőzni az elsőfokú eljárási illeték fizetésére kötelezését és a felperest kérte marasztalni a felmerülő összes költségében. Állította, hogy nem vitatta, miszerint az SMSZ számlán levő teljes összeg a házastársi közös vagyon részét képezi, annak megosztásától a 2015. március 6-i megállapodásban foglaltak szerint sosem zárkozott el. Kiemelte, e megállapodásban kifejezték azt a kölcsönös és egybehangzó szándékukat, hogy a házastársi közös vagyonukat teljes körűen megosztják, egymással elszámolnak, így a vagyon megosztásának ez a kiinduló pontja azzal, hogy abban minden vagyoni igény nem került rendezésre. Hangsúlyozta, a felperes által 2015. január 12-én átutalt 3 000 000 Ft, továbbá a 2015. január 26-án átutalt 2 300 000 Ft a különvagyonát képezte, azt a felperes betegségét kihasználva utalta - a 20 000 000 Ft-on felül - a saját bankszámlájára, így azzal elszámolni tartozik. Lényegesnek tekintette, hogy a felperes az általa örökölt ingatlanok vételárának megtérítésével kapcsolatban különvagyoni igényt nem érvényesített, azok elszámolására nem tartott igényt, figyelemmel egyfelől arra, hogy egy részük az életközösség megszakadásakor már nem volt meg, míg 6 200 000 Ft a (W.) Kft. részére került átutalásra tagi kölcsön jogcímén, amely tagi kölcsönt utóbb a kft. a felperes bankszámlájára visszafizetett. Fenntartotta álláspontját, miszerint a perre okot nem adott, már az ellenkérelmében is javarészt elismerő nyilatkozatot tett a keresetben írtak tekintetében, így pernyertessége miatt igényt tarthat perköltsége megtérítésére és nem kötelezhető az eljárási illeték megfizetésére sem.

A felperes és az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet ellenérdekű fél fellebbezésével illetve csatlakozó fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése **részben alapos.**

I.

Azt helytállóan kifogásolta a felperes fellebbezésében, hogy a 2015. március 25-én kelt okiratba foglalt megállapodást az elsőfokú bíróság csupán teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősítette, nem pedig vagyoni jogi szerződésnek. Az okirat formáját tekintve valóban a Pp. 196. §-a szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak felel meg, tartalma alapján viszont a Ptk. 6:58 §-a szerinti szerződésnek minősül, függetlenül attól, hogy az csupán egyes közös- illetve különvagyoni elemekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, és nem rendezi teljes körűen a házastársi vagyoni közösség megszűnéséből eredő vagyoni jogi igényeket. Nincs jelentősége ugyanakkor annak, hogy az elsőfokú bíróság a megállapodást tartalmi szempontok figyelembe vételével nem tekintette szerződésnek, ennek ellenére ugyanis az abban foglaltakat a felek vagyoni jogi megállapodásaként kezelte, ekként is bírálta el kiemelve, hogy a megállapodás nem terjed ki a házastársi közös vagyoni egészére, illetve valamennyi különvagyoni igényre. Azt a perben egyik peres fél sem vitatta, hogy a 2015. március 6. napján kötött megállapodás érvényes szerződés, így az abban foglaltak mindkettőjüket kötik. Erre tekintettel a perbeli jogvita során a bíróságnak egyfelől abban a kérdésben kellett állást foglalnia, miként értelmezhetők a szerződés vitás rendelkezései, másfelől hogyan rendezhetőek a szerződéssel nem érintett vagyoni jogi igények, azaz miként osztható meg a házastársi közös vagyoni, és hogyan kerülhet sor a különvagyoni megtérítésére irányuló igények elszámolására. Lényeges ugyanis, hogy nincs akadálya a megosztással nem érintett, azaz kihagyott vagyontárgyak, vagyoni igények utólagos rendezésének, ehhez nincs szükség a szerződés megtámadására sem (BH1995. 1.26.).

II.

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. r. alperes jogszerűen tart igényt a különvagyonából a felperesnek juttatott 20 000 000 Ft elszámolására.

Kétségtelen, hogy a 2017. május 17. napján tartott tárgyalásról készült 48. számú jegyzőkönyv 5. oldal utolsó előtti bekezdésében rögzítésre került egy olyan bírói megállapítás, miszerint az I. r. alperes többször is úgy nyilatkozott a per során, hogy a 20 millió Ft-tal kapcsolatban nincs igénye. Ez a megállapítás azonban téves, ilyen tartalmú nyilatkozatot az I. r. alperes sem személyes meghallgatása során, sem az írásbeli beadványaiban nem tett, épp ellenkezőleg, a per során mindvégig akként nyilatkozott, hogy a 20 000 000 Ft-ot a különvagyonából juttatta a felperesnek, azt nem a lemondás szándékával bocsátotta a rendelkezésére, és kifejezetten kérte a fenti összeg elszámolását.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a 20 000 000 Ft-ot lakáshasználati jog ellenértéke címén kapta az I. r. alperestől, ilyen értelmet azonban a szerződés 4. és 5. pontjának nem lehet tulajdonítani. A Ptk. jognyilatkozat értelmezésére vonatkozó 6:8. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A perbeli szerződés 4. pontja kifejezetten azt tartalmazza, hogy a felperes lakáshasználati jog ellenértékére nem tart igényt. A 20 000 000 Ft rendelkezésre bocsátása nem erre tekintettel történt, e két szerződéses rendelkezés egymástól elkülönülten, külön szerződéses pontban, egymással összefüggésbe nem hozható módon került megfogalmazásra, azt egyik peres fél sem értelmezhetette

akként, hogy a felperes azt lakáshasználati jog ellenértéke, avagy - ahogyan erre a felperes a továbbiakban hivatkozott - ajándék jogcímén kapta.

Az I. r. alperes a perben kifejezetten vitatta, hogy a 20 000 000 Ft-ot elszámolási igény nélkül, ajándékként juttatta a felperesnek, annak ingyenességét a felperes sikerrel bizonyítani nem tudta, e tekintetben kizárólag a megállapodásban foglaltakra hivatkozott. Az ebben foglaltak azonban nem alkalmasak állítása alátámasztására. Lényeges, hogy a vagyoni jogi megállapodást jogi szakemberek készítették, így közreműködésükkel nem lett volna akadálya e juttatás felperes által hivatkozott jogcíme megjelölésének. Ha a felperes igényt tartott a lakáshasználati jog ellenértékére, avagy lényegesnek ítélte az ajándékozás, mint jogcím feltüntetését, úgy kifejezetten fel kellett volna tüntetnie azt a szerződésben, ennek elmaradására azonban a felperes nem adott elfogadható magyarázatot, a szerződés rendelkezésével szemben az általa megjelölt jogcímek egyikét sem igazolta sikerrel.

Az ajándékozás tényének ellentmond az I. r. alperes erre vonatkozó kifejezett jognyilatkozatának hiánya is. A Ptk. 6:8 § (3) bekezdése szerint ugyanis jogról lemondani, vagy abból engedni, kifejezett jognyilatkozattal lehet, e jognyilatkozat kiterjesztően nem értelmezhető. A szerződésben foglaltakból nem lehet következtetést levonni arra, hogy az I. r. alperes elszámolási igény nélkül le kívánt volna mondani a különvagyonáról, ezt annak magas összege is életszerűtlenné teszi, a felperes állításait - az I. r. alperes tagadásával szemben - önmagában a szerződés nem igazolja.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az utolsó közös lakás forgalmi értékét az ingatlanforgalmi szakértő 30 000 000 Ft-ban határozta meg, amelyből a közös vagyon terhére végzett beruházások által előálló értékemelkedés 14 000 000 Ft-ra tehető. A felperes által megjelölt lakáshasználati jog ellenértéke jelentősen meghaladja a beruházásokkal növelt teljes forgalmi érték $\frac{1}{2}$ részét, ami nyilvánvalóan nem fogadható el, különös tekintettel arra is, hogy a megállapodásban foglaltak szerint a beruházások ellenértékét a felek későbbiekben kívánták elszámolás tárgyává tenni, s arra a felperes a 20 millió Ft-on felül igényt is tartott.

A Ptk. 6:86 § (1) bekezdése szerint az egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni. A megállapodás egészét figyelembe véve az állapítható meg, hogy a felek azt rögzítették, amiben nem volt közöttük vita, azaz hogy mi képezi a közös vagyonukat, illetve mi tekinthető valamelyik fél különvagyonának. Emellett az is kétségtelen, hogy e megállapodásban nem törekedtek vagyonuk teljes körű, annak egészét érintő megosztására. A szerződésben csupán az általuk lényegesnek ítélt azon kérdésekről rendelkeztek, amelyekben már ekkor meg tudtak egyezni, illetve amely kérdésekben nem volt közöttük vita: nevezetesen a felperes lakáshelyzetének megoldásáról, az ehhez szükséges anyagiak előteremtéséről, ezek rendezéséig pedig nem kívánták megvárni a teljes körű vagyonmegosztást, mivel a vagyon nagyságára és a számos vitás kérdésre tekintettel valószínűsíthető volt a teljes körű megállapodás kialakításának elhúzódása. Erre figyelemmel sem lakáshasználati jog ellenértéke, sem ajándékozás jogcímén nem tarthatja meg a felperes a 20 000 000 Ft-ot, és a már kifejtettekre figyelemmel nem fogadható el a felperesnek az az

álláspontja sem, hogy az I. r. alperes létfenntartás céljaira juttatta neki a fenti összeget, így a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazása fel sem merülhet.

III.

A megállapodásban a peres felek rögzítették, hogy az SMSZ számlán elhelyezett 103 045 000 Ft a feleket egymás között egyenlő arányban illeti, azzal a lejáratkor, 2019. február 3. napján együttesen jogosultak rendelkezni. A felperes kifogásolta az ezt érintő ítéleti rendelkezés megfogalmazását, álláspontja szerint a teljes zárolt összeg, valamint annak egész hozama őt illeti. A felperes érvelése javarészt elfogadható. Az I. r. alperes ugyanis a megállapodásban foglaltakat megszegve a zárolt rész feletti összeget annak lejárat előtt felvette, így a számlán maradó $\frac{1}{2}$ rész a felperest illetné. A zárolt összeg a teljes megtakarítás $\frac{1}{2}$ része, ebből a peres felek közötti teljes körű vagyoni elszámolás eredményeként esetlegesen I. r. alperest megillető összeg helyezhető levonásba a számla lejáratkor, illetve a megtakarítás felperes részére történő kifizetésének időpontjában. Osztja az ítélet tábla a felperes álláspontját a tekintetben, hogy a teljes zárolt összeg hozama az ő javára vehető figyelembe, azt részére kell kifizetni, az I. r. alperes ugyanis már az őt megillető összeget és annak hozamát felvette, így a lejáratkor kifizetendő hozamból már nem részesülhet. Erre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet ezt érintő rendelkezését a fentiek szerint módosította, és a későbbiekben kifejtettek szerint a teljes körű elszámolás eredményét alapul véve határozta meg a zárolt összegből az I. r. alperes megillető összeget.

IV.

A felperes fellebbezésében az ingóságok általa megjelöltek szerinti természetbeni megosztását kérte azzal az indokkal, hogy az újszerű állapotban levő ingóságok I. r. alperesi tulajdonba adása esetén azokhoz volt házastársa jelentősen a valós értékük alatt jutna hozzá, ami értéktolódást eredményezne, egyben számára méltánytalan lenne. Hivatkozott arra is, hogy az általa javasolt megosztási mód eredményeként az I. r. alperesnél maradó ingóságok alkotta egység nem kerülne megbontásra, a lakás összképe az érintett helyiségekben változatlan maradna. Ezzel szemben az elsőfokú eljárás során személyes meghallgatásakor akként nyilatkozott, hogy az I. r. alperessel kötött szóbeli megállapodásuk szerint a volt közös lakás berendezési tárgyait az I. r. alperesnek kívánták juttatni, azaz azokat az I. r. alperes tulajdonába adták, az ingóságok természetbeni megosztását nem kívánták. Nincs akadálya annak, hogy a házastársak a házastársi közös vagyonukat szerződéssel osszák meg, ennek érvényességéhez a Ptk. 4:57 § (2) bekezdése annak közokiratba, vagy ügyvéd által ellenjegyzett magánokiratba foglalását követeli meg. Nem vonatkozik azonban ez a rendelkezés a közös vagyonhoz tartozó ingóságok megosztására, ha a megosztást végrehajtották. A perbeli esetben a felperes által előadott, és az I. r. alperes által sem vitatott fenti tartalmú szóbeli megállapodással a peres felek rendelkeztek az ingóságok sorsáról, azokat megosztották, az ingóságok a felperes elköltözésével az utolsó közös lakásban az I. r. alperes birtokában maradtak, így arra sem volt szükség, hogy az erre vonatkozó megállapodásukat írásba foglalják. Az ingóságok megosztása tárgyában köztük szóban létrejött és foganatba ment szerződést egyik peres fél sem támadta meg, semmisségre utaló adat, körülmény pedig nem merült fel, így az abban foglaltakat kell irányadónak tekinteni. Ennek megfelelően az I. r. alperes tulajdonába kerülnek a birtokában levő közös vagyoni ingóságok oly módon, hogy azok forgalmi értéke - ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette - elszámolás tárgyát kell képezze.

Helytálló ugyanakkor a felperes fellebbezése a különvagyoni ingóságai, továbbá a gyermekek tulajdonát képező, általuk használt felszerelési és berendezési tárgyak kiadását illetően. Abban nem volt vita a peres felek között az elsőfokú eljárás során sem, hogy a felperes által felsorolt vagyontárgyak a saját, illetve a gyermekek tulajdonát képezik, az I. r. alperes vállalta is azok kiadását, így az ítélet tábla az erre vonatkozó ítéleti rendelkezést pótolva kötelezte az I. r. alperest a keresetben foglaltak szerinti ingóságok kiadására, az ott megjelölt forgalmi értékek alapulvételével.

V.

A felperes fellebbezésében változatlanul igényt tartott az I. r. alperes birtokában maradt és általa használt Volvo típusú személygépjármű használati díjára azzal az indokkal, hogy azt a volt házastársa üzleti célú útjaira is használja. Tény, hogy a közös tulajdon tárgyait a tulajdonostársak mindegyike jogosult birtokolni, használni (Ptk. 5:74.§), e jogot azonban egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak, és a dologhoz fűződő lényeges jogi érdekeinek sérelmére. Ha valamelyik tulajdonostárs a közös tulajdon tárgyát a tulajdoni hányadát meghaladó mértékben használja, a többi tulajdonostárs - annak ellentételezéseként - használati díjra tarthat igényt. Nem vitás, hogy az életközösség megszakadása, illetve a volt házaspár különélése óta az I. r. alperes használja kizárólagosan a személygépkocsit, annak azonban nincs jelentősége, hogy azt milyen célokra veszi igénybe. Az a körülmény, hogy a gépjárművet a felperes az I. r. alperes birtokában hagyta, annak használatára nem tartott igényt, arra utal, hogy szóban vagy ráutaló magatartással megállapodott volt házastársával abban, hogy a gépkocsi az ő tulajdonába kerül. Erre utal az a körülmény is, hogy használati díj iránti igénytel jóval a perindítást követően lépett fel. Emellett a vagyoni jogi megállapodás utalást sem tartalmaz a gépjárműre illetve annak használatára vonatkozóan, ami arra enged következtetni, hogy azt a felperes maga sem tekintette lényegesnek, azt pedig a perben nem állította, hogy annak használatára utóbb igényt tartott volna, esetlegesen az I. r. alperest megkérte volna a használat átengedésére.

Lényeges ezen túl, hogy a Ptk. 5:22 §-a szerint közös tulajdon esetén a társtulajdonost nemcsak a dologból eredő hasznok szedése illeti meg tulajdoni hányada arányában, hanem ugyanilyen arányban terhelik a dolog fenntartásával járó, és a dologgal kapcsolatos egyéb kiadások, kötelezettségek. Ebből következően, ha a felperes igényt tart a gépkocsi használati díjára, úgy viselnie kell az annak fenntartásával kapcsolatban felmerülő költségeket is. Megállapítható, hogy az életközösség megszakadását követően - a 45. szám alatt csatolt számlák tanúsága szerint - a gépjármű fenntartási, karbantartási költségeit kizárólag az I. r. alperes viselte, arra közel 3 000 000 Ft-ot költött, így - a fentebb felsorolt egyéb körülményeket is figyelembe véve - a felperes megalapozottan nem tarthat igényt használati díjra.

Megjegyzni az ítéletábról, nem lenne figyelembe vehető e tekintetben a perben kirendelt igazságügyi szakértő által kimunkált használati díj, miután azt a szakértő a bérleti díjakhoz igazította. A bérleti díj ugyanis rendszerint számos olyan költséget, kiadást (adók, javítási, karbantartási költségek, amortizáció) tartalmaz, amit a bérbeadónak kell viselnie, s ami ezáltal a bérbeadásból származó bevételt csökkenti. A bérbeadónak a dolog bérbeadásából származó

tényleges haszna ebből következően lényegesen kevesebb, mint a bérlő által fizetett bérleti díj. A szakértő azonban mindezt figyelmen kívül hagyta, s így juthatott arra a nyilvánvalóan irreális eredményre, amely szerint a peresített időszakokra vonatkozóan érvényesített használati díjat a gépjármű forgalmi értékének kétszeres összegében határozta meg.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az I. r. alperes a gépjárművet az általa utóbb létrehozott cégek működési körében használta. Ha ez tényszerűen megállapítható lenne, a felperes a használati díj iránti igényét az érintett gazdasági társaságokkal és nem a volt házastársával szemben érvényesíthetné.

Lényeges emellett, hogy a házastársi közös vagyon megosztása, a vagyoni igények elbírálása során törekedni kell a méltányossági szempontok érvényesülésére. E körben értékelendő, hogy a felperes a vagyoni jogi megállapodás megkötését követően hozzájutott 20 000 000 Ft-hoz a lakhatása biztosítása céljából, ami után használati díjat, azaz kamatot annak ellenére sem fizetett, hogy a fenti összeget az I. r. alperes a különvagyonából biztosította részére. Erre figyelemmel méltánytalan

vagyoni előnyhöz jutna a használati díj megállapítása esetén, ami a vagyonmegosztás fenti alapelvével nem összeegyeztethető, egyben az I. r. alperes érdekeinek súlyos sérelmével járna. A kifejtettekre is figyelemmel nincs mód az elsőfokú ítélet ezt érintő rendelkezésének a megváltoztatására.

VI.

Az I. r. alperes igényt tartott további 5 300 000 Ft javára történő elszámolására, állította, hogy a felperes által a közös bankszámláról leemelt 25 537 977 Ft a különvagyonra volt, így a zárolt számlán elhelyezett összegből - a II. pontban részletezett 20 millió Ft-on felül - további 5 300 000 Ft-ot illeti. Azt a perben az I. r. alperes elismerte, hogy a házassági életközösség tartama alatt a felperes öröklés útján 9 852 000 Ft különvagyonra tett szert, amely együttélésük ideje alatt a közös bankszámlán került elhelyezésre. A peradatokból az is megállapítható, hogy a felperes a különvagyonából 6 200 000 Ft tagi kölcsönt nyújtott a (W.) Kft.-nek, és bár ez az összeg visszafizetésre került a részére, az a saját, és nem az I. r. alperessel közös bankszámlára lett átutalva, így azzal kapcsolatban a felperesnek további igénye nem lehet.

Nem fogadható el ugyanakkor az az I. r. alperesi érvelés, miszerint a felperes különvagyonából fennmaradó részt a peres felek felérték. Megállapítható, hogy a felek átlagot meghaladó életszínvonalon éltek, jelentős, több tízmillió forintot kitevő megtakarítással rendelkeztek, így nem volt szükségük arra, hogy a mindennapi szükségleteik kielégítéséhez a felperes különvagyonát felhasználják. Egyebekben rendkívül méltánytalan lenne a felperesre, ha a különvagyonra elszámolására a fentiek miatt nem kerülhetne sor, míg az I. r. alperes különvagyonra megtérítésre kerülne, ez ugyanis ellentétes a vagyoni igények méltányos elbírálásának elvével. Miután a felperes a különvagyonából 6 200 000 Ft-ot visszakapott és a közös bankszámláról további 5 300 000 Ft-ot felvett, az őt megillető különvagyonához képest (9 852 000 Ft) 1 648 000 Ft-tal nagyobb összeghez jutott hozzá, ami a terhére elszámolandó,

azaz az I. r. alperes részére a zárolt összegből annak kifizetését megelőzően - az elsőfokú bíróság által megítélt összegben felül - további 1 648 000 Ft, összesen 11 085 027 Ft fizetendő ki. Erre figyelemmel az ítélet tábla az I. r. alperes javára fizetendő összeget felemelte.

VII.

A felperes kérte az elsőfokú ítélet perköltségére vonatkozó rendelkezésének a megváltoztatását arra figyelemmel, mert álláspontja szerint az I. r. alperes a perre okot adott, a kereset teljes elutasítását kérte, így köteles a költségei megtérítésére. Nem vitás tény, hogy a peres felek jogvitájukat nem tudták peren kívül rendezni, a házastársi vagyonközösség megszűnéséből eredő igényeiket teljes körűen nem tudták peren kívül rendezni, azt pedig, hogy ez az I. r. alperesnek lenne felróható, a peradatok nem igazolják, amit önmagában az a körülmény is alátámaszt, hogy a felperes keresete csak részben bizonyult megalapozottnak. A vagyonuk legjelentősebb eleme tekintetében ugyan nem volt vita a felek között, a további igényeket illetően azonban megoszlott, hogy a bíróság melyik peres fél kérelmének megfelelő döntést hozott. Erre figyelemmel helytállóan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a peres feleket saját költségeik viselésére kötelezte, míg az egyéb költségeket fele-fele arányban terhelte a felekre. Minderre tekintettel az elsőfokú ítélet e rendelkezésének módosítása nem indokolt.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta. Fellebbezésre tekintet

nélkül megváltoztatta továbbá az elsőfokú ítélet elsőfokú eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdés 2. fordulata alapján. Miután ugyanis 6. sorszámú végzésével a felperes részére engedélyezett részleges költségmentességet az engedélyezés időpontjára visszaható hatállyal megvonta, a felperesnek is viselnie kell a pervesztességével arányos, azaz 50 %-os mértékben a feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket a Pp. 81. § (1) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1994. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM r. 13. § (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezésének pertárgyértéke 21 444 489 Ft, míg az I. r. alperes csatlakozó fellebbezésének perértéke 5 300 000 Ft volt. A felperes fellebbezése csupán a különvagyoni és a gyermekek tulajdonát képező ingók kiadását illetően bizonyult megalapozottnak (ezek perértéke: 555 000 Ft), ezt meghaladóan azonban eredménytelen volt. Ezzel szemben az I. r. alperes csatlakozó fellebbezése 1 648 000 Ft erejéig lett sikeres, míg 3 652 000 Ft javára történő elszámolása tekintetében pervesztésnek bizonyult. A fentiek alapján a fellebbezési eljárás során az I. r. alperes nagyobb arányban lett pernyertes, ennek megfelelően az ítélőtábla a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a felperest kötelezte pervesztessége arányában az I. r. alperes másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján - kis kerekítéssel - 400 000 Ft-ban határozta meg.

A felperes eredményesnek bizonyult fellebbezése (555 000 Ft) után feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az I. r. alperes köteles viselni (44 000 Ft), emellett az I. r. alperest terheli a saját csatlakozó fellebbezése megalapozatlan része után feljegyzett másodfokú eljárási illeték (146 480 Ft), így összesen 190 480 Ft illeték megfizetésére köteles. A felperes fellebbezése

21 444 489 Ft erejéig alaptalan volt, ezen felül a csatlakozó fellebbezésre tekintettel további 1 648 000 Ft számolandó el a terhére, így az ezek után járó feljegyzett és általa fizetendő másodfokú eljárási illeték összege 1 781 479 Ft (Pp. 81. § (1) bekezdés, 1990. évi XCIII. tv. 73. § (4) bekezdés, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Szeged, 2018. november 21.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró